

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤ'.

Τῷ παροσιωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ κυρίῳ Διονυσίῳ Μάξιμος ὁ Μαργουρίτιος.

Δεινὸν ἡ οἴησις, τὸ δὲ ἰσχυρογνώμον ἐν τοῖς κακῶς τισιν ἐγνωσμένοις καὶ ὅλως παγχάλεπον, ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ πανοσιώτατε ἅμα καὶ λογιώτατε, καὶ οὐκ ἂν βραδίως τοῖς οὕτω διακειμένοις ἀνθρωπίνη θεραπείᾳ τις ἐπιγένοιτο. Τὸ γὰρ ἅπαξ ἐξολίσθησαν τοῦ ἀγαθοῦ δυσανάγωγον λοιπὸν πρὸς τὸ ἐξ οὗ ἐξωλίσθητε γίνεται καὶ γε καὶ προσαπειλεῖ τὴν ἀπόγνωσιν, ὅτι φύσιν ἔχει τὰ ὑλικώτερα πρὸς τὸ κάταντες, καὶ εἰ προσλάβοι καὶ τινα ἐξωθεν ὠθισμὸν, καὶ μᾶλλον. Ὡς περ δὲ τῶν ἀνωτέρω πρὸς τὰ τῆς αὐτῆς θέσεως οἰκειώσεις, οὕτω καὶ τῶν κατωτέρω πρὸς τὰ τούτων ἐχόμενα. Ταῦτα δὲ δῆπου ἐκείνων καὶ μάλα διέστηκεν, ὥς περ ἐναντίαν τινὰ τὴν φύσιν λαχόντα πρὸς ἄλληλα. Εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ἐκπεπολέμηται ἄρα εἰκότως, καὶ οὐκ ἂν, εἰ μὴ θειοτέρα τινὲ μοῖρα, συνάπτοιτο. Τοιαύτη μέχρι τοῦ νῦν, ὡς δι' αἰνιγματῶν εἰπεῖν, ἡ καθ' ἡμᾶς κατάστασις ἀναπέφηνε. Τί γὰρ ἂν καὶ ἐξορχησάμεθα τὰ ἀπορρήτοτερα, καὶ πολλῶν ἀδύτων ἐπάξια; Αὐτὸς μέντοι καὶ ἀνακεκαλυμμένως περὶ τούτων εἶποι, προσχωρήσας τῷ ᾧ ἡ τούτων φροντίς ἐμπεπίστευται, καὶ τὸ οὖς ὑποβάλλων τοῖς πεμπομένοις ἐκείνῳ γράμμασιν· εἶη δ' ὅτι μάλιστα δικαιότατον, παραπέμπειν τε τὰ ἀκουσθέντα τῇ καρδίᾳ καὶ ἐξ ἐκείνης ἀναδιδόναι τὰ σωτήρια. Τῶν περὶ ὧν μοι γέγραφας βιβλίων οὐκ ἐπιλέλησμαι, κάπειδ' ἀν εὐκαίρου ἀφορμῆς λάβωμαι, καθυπεῖξω σου, ὅση δύναμις ἔῃ, προστάγμασιν. Ἐβρώμενος μοι διαβιῶντος ἀνδρῶν ὀσιωτάτῃ μοι καὶ λογιώτατε.

Ἐνετίηθεν.

Η ΚΑΥΚΑΣΙΑ ΧΩΡΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΣ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἡ τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων κορυφὴ σχηματίζεται ἐκ βασιάλτου πορφυρίτου λίθου, ἐκ γρανίτου καὶ συηνίτου, μεταξύ δὲ τῶν πορφυρίτου διακρίνεται ὁ κυανοῦς καὶ κιτρινόστικτος πορφυρίτης, ὁ ἐρυθρολευκόστικτος καὶ ὁ ἐρυθροπρασινόστικτος, καὶ μεταξύ τῶν γρανιτῶν ὁ ἐρυθρὸς, ὁ φαιδρὸς, ὁ μέλας καὶ ὁ κυανοῦς. Τὰ δὲ Μέλανα ὄρη εἶναι ἀναμειγμένα μετὰ τιτανούχου, ἀργιλλασβεστώδους ψαμμολίθου καὶ σχιστολίθου διασχιζομένου ὑπὸ φλεβῶν πυριτολίθου καὶ ἄλλου τινὸς εὐξέστου ὀρυκτοῦ.

Ἐλέγετο ἄλλοτε ὅτι ὁ Καύκασος, καὶ ἰδίᾳ ἡ Κολχίς, περιεῖχον μεταλλεῖα χρυσοῦ· ἐν τούτοις πρὸς τῇ τοῦ χρυσοῦ δέρατος κατακτήσει ἢ ἄλλαις

λέξεσι πρὸς ἐμπορικῇ ἐπιχειρήσει ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἰάσωνος· καὶ πολιτικὸν εἶχε σκοπὸν. Ὁ Στράβων μετ' εὐχαριστήσεως ποιεῖται λόγον περὶ τῶν μεταλλίων τῆς χώρας ταύτης, προστιθεὶς ὅτι ἐν τῷ ὑπὸ τῶν Σουάνων κατεχομένῳ μέρει (Μιγγρελίᾳ) οἱ ποταμοὶ ἐκύλιον χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ὃν οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι συνέλεγον εἰς τὰ σπήλαια αὐτῶν ἐπὶ μαλλωτῶν δερμάτων, ἐξ οὗ καὶ ὁ τοῦ χρυσοῦ δέρατος μῦθος.

Ἴσως τολμηρὰ θὰ ἦτο ἡ μετὰ θετικότητος ἄρνησις τοῦ ὅτι ὑπῆρξαν τὰ μεταλλεῖα ταῦτα· βέβαιον ὅμως ὅτι τὰ ἴχνη αὐτῶν ἀπώλοντο καὶ ὅτι εἰς οὐδὲν ἀπελήξαν μέχρι τοῦδε ἀποτέλεσμα αἱ πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν γενόμεναι ἀπόπειραι, καὶ τοῦτο οὐχὶ διότι ἐλλείπουσι μέταλλα ἐν τῇ Καυκασίᾳ χώρᾳ, ἀλλὰ διότι τὸ ποσὸν τῶν ὑπαρχόντων φαίνεται δὲν ἱκανοποιεῖ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τὰ ἔξοδα. Ἐν ἐπιγραφῇ εἰς γεωργιανὴν γλῶσσαν ἀναγινωσκόμενη ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας Νοτζάλα ἐν Ὁσέθι γίνεται λόγος περὶ πολυτίμων μετάλλων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἀφθόνων ὡς ὁ κονιορτός.

Λίαν πλούσιον εἰς μεταλλεῖα εἶναι τὸ ἄνω μέρος τῶν λεκανοπεδίων τοῦ Οὐρούκ καὶ ἅπαντα ἡ Ἀθασγία, λέγεται δὲ ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῇ μεταλλεῖον χρυσοῦ καὶ πολλὰ ἀργύρου παρὰ τὸ χωρίον Σοούκ σοῦ οὐ μακρὰν τοῦ Σουχοῦμ καλὴ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου. Τὸ αὐθεντικώτερον εἶναι ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Μιγγρελίας διατείνονται ὅτι ὁ Φάσις ποταμὸς (σήμερον Ριόν) καὶ ὁ Tzkhénis-Isqali ἐκύλιον εἰσέτι πρὸ ἡμῶν μόλις αἰῶνας ψήγματα καὶ μάλιστα τεμάχια χρυσοῦ, τὸ πλούσιον τῶν ὁποίων ἀπετέλει μίαν τῶν κυριωτέρων προσόδων τῶν βασιλείων τῆς Μιγγρελίας.

Διπλοῦν πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας πρόσκομμά ἐστι ἡ περὶ τούτου ἀμάθεια τῶν Ἱμμητιῶν, οἵτινες πᾶσαν λαμπρὰν οὐσίαν ὡς πολύτιμον ἐκλαμβάνουσι μέταλλον καὶ τὰ πολύτιμα βεβαίως μέταλλα ὡς τι μηδαμινόν, διότι οὐδόλως παράδοξον ὅτι ἐπὶ τῶν ὀρέων ὑπῆρχε μέρος τοῦ πλούτου, ὅστις κατὰ τὴν παράδοσιν ἀποδίδεται εἰς αὐτά. Εἶναι θετικὸν τοῦλάχιστον ὅτι εἰς διάφορα μέρη εὐρίσκονται μεταλλεῖα σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ μαγνήτου, ὀρυκτοῦ ἁλατος καὶ στυπτηρίας.

Μετὰ τὰ μέταλλα ὑπολείπεται νὰ διαλάβωμεν περὶ ἀσφαλτώδους οὐσίας γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς νάρθης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νάρθη σχετίζεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν Γεβρῶν ἢ Παρσίων, θέλομεν ἐκθέσει λεπτομερεῖας τινὰς περὶ αὐτῆς.

Ἡ νάρθη εἶναι ἔλαιον παραγόμενον ἐκ πέτρας (πατρελαίου), ἐλαφρὸν, διαφανές καὶ εὐφλεκτον, χρήσιμον εἰς φωτισμὸν καὶ θέρμανσιν ἔτι, εἰς ψήσιμον φαγητῶν καὶ εἰς διάφορα ἄλλα τῆς οἰκιακῆς

οικονομίας. Ἀληθῶς ὅμως ἡ ἀνάφλεξις τῆς νάφθας διαδίδει λίαν δυσάρεστον ὀσμὴν, συνάμα δὲ παράγει πυκνὸν καπνὸν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου ἡ χρῆσις αὐτῆς εἶναι ὠφέλιμος μόνον εἰς τοὺς λαοὺς ἐκείνους, οἵτινες εἰσέτι δὲν ἐκοινωνήσαν τῶν καλῶν τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ αἰῶνος. Τῆς νάφθας γίνεται προσέτι χρῆσις εἰς ἀλοιφὴν τῶν τροχῶν τῶν ἁμαξῶν καὶ ἀσκῶν πρὸς μεταφορὰν οἴνου καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν κανίνας πολυτίμου ἐν τῇ χώρᾳ. Πιστεύεται δὲ ὅτι ἐν τῇ ἰδρύσει τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Νινευῆ ἐγένετο χρῆσις νάφθας.

Ἡ νάφθα φαίνεται παραγομένη ἐκ διαλύσεως σκληρᾶς ἀσφάλτου γινομένης δι' ὑπογείων πυρῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς, συλλέγεται δὲ πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἀλλ' ἡ καθαρωτέρα ἀφθονεῖ ἐπὶ τῆς οὐσμικῆς ἀκτῆς τῆς Κασπίας θαλάσσης ἀπὸ τοῦ Δερβέντ μέχρι τοῦ Βακού ἐν τῷ Δαγεστὰν καὶ τῷ Σιρβὰν, ἐπαρχίαις τοῦ καυκάσιακοῦ ἱσθμοῦ. Μικρὸν πόρρω τῆς θαλάσσης ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Βακού ἀνωρύχθησαν φρέατα βάθους 10 μέχρις 60 ποδῶν ἐπὶ ἐδάφους ἀργιλλασθεστώδους διαθρόχου ὑπὸ νάφθας. Ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν φρεάτων ὑπάρχουσι διὰ τὴν μαύρην νάφθαν, πεντεκαίδεκα δὲ μόνον διὰ τὴν λευκὴν, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς πρώτης γινομένου διὰ διηθήσεως διὰ ψαμμολίθου. Ἡ ἀσφαλτος αὕτη συναγεται βαθμηδὸν ἐν τοῖς φρέασιν, ἅτινα ἐκκενοῦνται καθόσον παρουσιάζεται ἀνάγκη. Ἐκ Βακού ἐξάγονται ἑτησίως 60—80,000 μετρικοὶ στατήρες νάφθας εἰς Περσίαν, τὸ δὲ λοιπὸν εἰς Ἀστραχάν· τὸ δὲ προῖόν τῆς ἐξαγωγῆς ταύτης ἀνέρχεται εἰς 250,000 περίπου φράγκα.

Πλησίον τοῦ Βακού κεῖται ὁ πυρολατρικὸς ναὸς Ἀρτὲχ γὰχ, ἐνδὲ τῶν περιφημοτέρων αἱρεσιάρχων τοῦ Ζωροάστρου. Ὁ ναὸς οὗτος κεῖται ἐν χώρᾳ ἀγόνῳ καὶ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τῆς νάφθας μεμολυσμένη. Τετράγωνος οἰκοδομὴ περὶ τὰ εἴκοσι περιλαμβάνουσα σκηνώματα χρησιμεύει ὡς μονὴ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ζένδ Ἀδέστα. Ἐν τῇ μεσαίᾳ αὐλῇ ἐγείρεται βωμὸς περικυκλούμενος ὑπὸ τεσσάρων τετραγώνων καπνοδόχων, ἐν δὲ τῷ μέσῳ ὑπάρχει ἐστία ἀενάως διὰ νάφθας καίουσα. Ἡ τοῦ Μίθρα λατρεία, ἡ ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου καθιερωθεῖσα, ἀντέστη εἰς πάσας τὰς προσβολὰς μεθ' ὅλων τῶν ἐνιαυτῶν τὴν πρέλευσιν, μεθ' ὅλον τὸν καταδιωγμὸν τῶν κατακτητῶν ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῆς πατρίδος τῶν Μάγων, οἱ δὲ ἀπόγονοι τῶν Γεθρῶν διετήρησαν τὸ ἱερὸν πῦρ ἐν μακρᾷ αἰώνων σειρᾷ. Οὗτοι φεύγοντες τοὺς διώκτας αὐτῶν μετήγαγον τὸ πῦρ τοῦτο εἰς τὴν ἐξορίαν ἀποκαταστάντες ἐν Σουράτῃ, Βομβάτῃ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Γάγγου, ἐν τῇ νοτίᾳ Περσίᾳ

καὶ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἐν τῶν κυριωτέρων ἄρθρων τῆς πίστεως αὐτῶν ἐστὶ τὸ πιστεῦειν ὅτι τὸ πῦρ ὅπερ μετὰ τῶς αὐτῆς συντηροῦσι προσοχῆς εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ζωροάστρου ἔκαθεν.

Οἱ Πάρσιοι εἶναι ἄξιοι τῆς ἀποδιδομένης αὐτοῖς σήμερον ἀνοχῆς ὡς ἐκ τῶν ἡμέρων καὶ χρηστῶν ἡθῶν αὐτῶν, μεθ' ὧν Ἰνδοὶ τινες ἠνώθησαν. Οἱ τοῦ Ἀρτὲχ γὰχ φαίνονται εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς τύχης αὐτῶν· ἐν ἑκάστῳ τοῦ μοναστηρίου σκηνώματι οἱ ἐγκεκλεισμένοι κατεσκεύασαν πολλοὺς σίφωνας, ὁπόθεν ἐξέρχεται εὐφλεκτον ἀέριον· εἰς τοὺς σίφωνας τούτους πλησιάζουσι κατὰ τινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς φῶς καὶ ἡ φλόξ ἀμέσως μεταδίδεται· τῇ πρωίᾳ παραδοκοῦσι τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου μετὰ αἰσθήματος ἀνυπομονησίας ἀναμίκτου ἀγωνίας, μόλις δὲ παρατηρήσωσιν ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ ὁρίζοντος τὸ φωτοδόλον τοῦτο σημεῖον, χαιρετίζουσιν αὐτὸ καὶ περιπτύσσονται ἀλλήλους, συγχαίροντες ἐπὶ τῇ τοῦ θεοῦ ἐπανόδῳ· τῇ δὲ ἑσπέρᾳ καταθλίβονται βλέποντες δύοντα τὸν ἥλιον καὶ οὐδὲν δύναται νὰ παρηγορήσῃ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀλλ' ἢ ἡ ἐλπίς νὰ ἐπανίδωσιν αὐτὸν μετ' ὀλίγον.

Τὸ κλίμα τῆς χώρας ποικίλλει ὡς ἐκ τε τῆς διευθύνσεως τῆν λαμβάνει τῶν ὁρέων ἢ σειρᾶ, τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ βάθους τῶν κοιλάδων, τῆς ὑψώσεως τῶν ὀροπεδίων καὶ τῆς φύσεως τῶν ὑπορειῶν, ἐξαίρεσις δὲ ὑπάρχει μόνον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν μεγάλων ὁρέων, ἐνθα πάντοτε ἐπικρατεῖ χειμῶν.

Ἐν Τιφλίδι ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀείποτε αἶθριος καὶ μόλις τριακοντάκις ἢ τεσσαρακοντάκις τοῦ ἔτους πίπτει ἐκεῖ βροχή. Ὁ μόλις κατὰ δεκέμβριον ἀρχόμενος χειμῶν λήγει τὸν φεβρουάριον, οἱ δὲ ξένοι εὐχερῶς δύνανται νὰ προφυλαχθῶσι διὰ τῆς λιτότητος ἀπὸ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν, οἵτινες ἐκδηλοῦνται κατὰ τὰ μεγάλα καύματα. Τὸ θερμόμετρον διατηρεῖται συνήθως κατὰ τὸ θέρος μεταξὺ τοῦ 24 καὶ 28 βαθμοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν πέριξ ὑψωμάτων, ἐνθα οἱ πλούσιοι ἀποχωροῦσιν εἰς τὰς ἐξοχικὰς αὐτῶν οἰκίας μεταξὺ τοῦ 18 καὶ 22 ποικίλλει.

Ἐν Ἀνανούρ καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Λεσγίων οἰκουμένην χώρᾳ ὁ ἀὴρ εἶναι ὑγιεινόςτατος, ἀλλ' ἄλλαχοῦ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κολχίδι καὶ τῇ τῶν Ἀβασγῶν χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου τὰ κλίμα εἶναι θερμὸν καὶ εἰς ἄκρον ὑγρὸν. Ἐκ τῶν συνεχῶν βροχῶν σχηματίζονται ἐκεῖ λίμναι, ἐν αἷς στήπονται τὰ φυτὰ, ἅτινα εἴτε ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας εἴτε τυχαίως καταπίπτουσιν, αἱ δὲ λίμναι αὗται εἰς λοιμώδη τέλματα τότε μεταβαλλόμεναι

ἀναδίδουσι μακρὰν τὰ θανατηφόρα αὐτῶν μιάσματα. Ἀπὸ τῆς 15 ἰουλίου μέχρι τῆς 15 ὀκτωβρίου ἐπικρατοῦσι συνήθως πυρετοὶ, πολλοὶ δὲ ὑπάρχουσιν ὑδροπικοί.

Συχνάκις ὁμως προστίθεται ἐκ τῆς γειτνιασεως τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ μάστιξ τοῦ λοιμοῦ πρὸς τὴν τοῦ κλίματος, καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῶν βροτολοιγῶν τούτων ἐνδημιῶν ἡ ἐπιδημικῶν νοσημάτων ἐπέρχεται ἐπίκουρος ἡ χολέρα, πολλάκις ἐξ Ἰνδικῆς διὰ τῆς Περσίας ἐκεί μεταδιδόμενη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΛΛΗΝΟΦΟΙΝΙΚΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΟΥ ΤΕ-

ΤΑΡΤΟΥ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΙΘΝΟΣ.— Ἐν ταῖς ἐν Δίλῳ γενομέναις ἀνασκαφαῖς ἐπὶ τῆς χώρας ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξεχώσθη μνημεῖον, ὅπερ καίπερ ἱκανῶς βεβλαμμένον, παρέχει οὐχ ἥττον πολὺ τὸ διάφορον. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι κίων φέρων ἐπιγραφὴν δίγλωσσον, ἑλληνικὴν καὶ φοινικὴν, ὧν ἡ μὲν ἐκτὸς τινων λέξεων, αἵτινες εὐχερῶς δύνανται ν' ἀναπληρωθῶσι, διατηρεῖται σῶα καὶ εἶναι συντεταγμένη οὕτω. «Οἱ ἱερόναυται τῆς Σύρου ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι τὰς εἰκόνας Τύρου τε καὶ Σιδῶνος». Ἡ λέξις ἱερόναυται καί περ ἐν τοῖς λεξικοῖς μὴ ὑπάρχουσα, εἶναι οὐχ ἥττον αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν σαφής, καθόσον σημαίνει ἱερὰν θεωρίαν διὰ θαλάσσης ἐλθοῦσαν. Τὸ ἀνάθημα τοῦτο τῶν θεῶν τῶν Φοινίκων εἰς τὸν Δίλιον Ἀπόλλωνα εἶναι σπουδαῖον γεγονός. Ἡ δὲ φοινικικὴ ἐπιγραφὴ δὲν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν ἐξηγήσιν τῆς ἑλληνικῆς, καθὰ τοῦλάχιστον κρίνεται ἐξ ἀρχικῶν τινων λέξεων, αἵτινες διατηρήθησαν.

Ἐπὶ τοῦ κίονος τούτου ἀναφέρεται ἡ ἡμερομηνία καὶ ἡ βασιλεία προσώπου τινός, Ἀβδᾶ, βεβαίως Ἀβδαστορέθου. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἡ σιμιτικὴ αὕτη λέξις μεθρμηνεύθη ἐν τῇ ἑλληνικῇ Στράτων. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους δύο Στράτωνες ἐν Φοινίκῃ ἐβασίλευσαν, ὁ μὲν σύγχρονος τοῦ Εὐαγόρα τῷ 370, ὁ δὲ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Πότερον; Ὁ Ἀβδᾶς οὗτος ἦν ἄραγε βασιλεὺς Τύρου ἢ Σιδῶνος; Ὅποιαν δὲ κατεῖχε τάξιν ὡς ἀπόγονος τοῦ περιφύμου ἐκείνου Ἑσμουνάζαρ, οὗ ὁ ἐπιτάφιός τοσοῦτο τοὺς φιλολόγους ἀπεσχόλησεν; Ἀλλὰ τοῦτο ἄγνωστον, καθόσον μόνον εἰς ἀνευρεθῇ τὸ ἐλλείπον τοῦ κίονος τεμάχιον, δυνατόν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐπιγραφῆς νὰ διασαφηνίσῃ τοῦτο. Ἐπίσης δὲ σπουδαιότατον τυγχάνει καὶ ἡ γνῶσις τῆς φοινικικῆς λέξεως, δι' ἧς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄνομα μεθερμηνεύεται.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ.— Ὁ τάφος τῶν προφητῶν ὑπόγειον ὢν ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Ἱερουσαλὴμ οὐδένα παρουσιάζει χαρακτηριστικὰ αἰσιογενειακοῦ τάφου παρὰ τῆς Ἰουδαίῳ, ἀλλ' ἀποτελεῖται κυρίως ἐκ μεγάλης ἡμικυκλικῆς ὑπονόμου, ἧς οἱ τοῖχοι φέρουσιν εἴκοσι μέχρι τριάκοντα κοιλώματα πρὸς ἐγκτάθεσιν τῶν νεκρῶν. Τὰ τοιχώματα δὲν εἶναι γυμνά, ὡς παρὰ τοῖς Ἰουδαίκοις τάφοις, ἀλλὰ καλύπτονται ἐκ κονιάματος, τοῦ διακρίνοντος τοὺς τῶν χριστιανῶν τάφους καὶ ἰδίᾳ τὸν ἐν Ἀμβάζῃ ἢ Ἑμμαοὺς τοῦ Εὐαγγελίου ἐκχωσθέντα ἐπὶ τῆς ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν ὁδοῦ. Πλεῖσται ἀνεκαλύφθησαν ἀρχαῖαι ἐπιγραφαί, αἵτινες εἰσι κεχαραγμέναι ἐπὶ τοῦ εἰρημένου κονιάματος τῶν τάφων τῶν προφητῶν.

Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις ἀναγινώσκονται ὀνόματα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὑπομιμνήσκοντα τὴν Βατανὲ καὶ τὴν Ὀράν, ἐπιτύμβια, οἷα «θάβρος, οὐδεὶς ἀθάνατος» καὶ τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξάγεται ὅτι τὸ ὑπόγειον τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς κοιμητήριον τοῖς ξένοις καὶ ὅτι ἦν δημόσιον νεκροταφεῖον ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπὸ τῶν Εὐαγγελίων ἀποκαλούμενον Ἀκελδαμά ἢ πρὸς τὸ τῶν Ἑλλήνων Πολυάνδριον.

Ἡ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ.— Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς ὁ διευθυντὴς κ. Dumont ἀνεκοίνωσε ποικίλα περὶ ἐπιγραφῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν ἔργων. Ἰδίως ἐνδιαφέρουσα ἦν ἡ μελέτη τοῦ κ. Heuzey ἣν ἐμνημόνευσε, καθ' ἣν ἐξετάσας τὰ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ κ. Καραπάνου ἐκ Δωδώνης ἀγγεῖα εὗρεν ἐν αὐτοῖς σχήματα ἀνάλογα τῶν πολλῶ ἀρχαιοτέρων ἐκ Μυκῆνης, Σαντορίνης καὶ Σπάτας. Περίεργος δὲ εἶναι ἡ εὑρεσις πέντε ἐπιγραφῶν ἑλληνικῶν ἐν Ἑσκὶ Ζααρᾷ, ὧν ἀπεστάλησαν ἀντίγραφα τῷ κυρίῳ Dumont καὶ ἐξ ὧν μαθητόμεν ὅτι αὐτόθι εὕρισκετο κατὰ τὸν δεῦτερον καὶ τρίτον μ. Χ. αἰῶνα πόλις Τραῖαν οὗ ἔχουσα δῆμον καὶ βουλὴν καὶ γερουσίαν καὶ ἄρχοντας καὶ ἱερεῖς, πιθανῶς δὲ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου τούτου αὐτοκράτορος. Μετὰ τὸν κύριον Dumont εἶπέ τινα ὁ κ. Κουταντζόγλου περὶ τῶν κατὰ τὴν κατασκαφὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τουρκικοῦ πύργου εὑρεθέντων γλυπτικῶν τεμαχίων τῶν Προπυλαίων. Εἶτα ὁ ἐταῖρος τῆς Σχολῆς κ. Beaudouin ἀνέλυσε τὰς ἐν τῇ σειρᾷ τῆς Πανδώρας φιλολογικὰς καὶ γλωσσολογικὰς διατριβάς. Μετὰ τοῦτον δ' ὠμίλησαν οἱ ὑφηγηταὶ κύριοι Σπυρ. Π. Λάμπρος καὶ Κ. Μυλωνᾶς. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἀνεκοίνωσεν ἀνέκδοτον ποίημα εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης, περιγράφον τὴν μά-